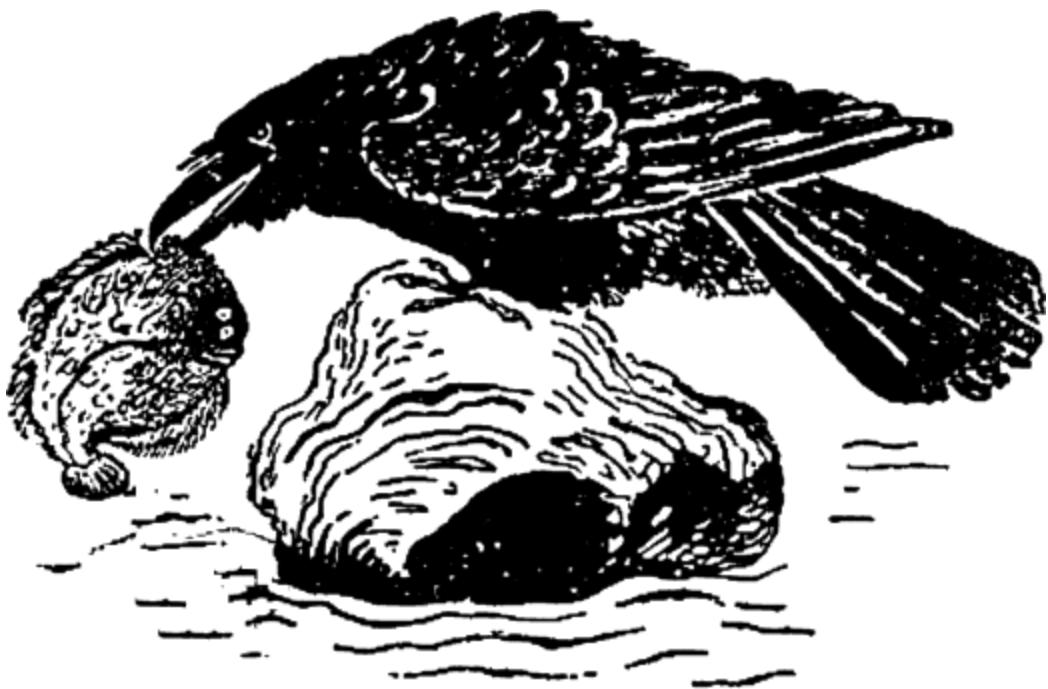

ГАРВАНЪТ КОРЯКСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Живеел в тундрата един гарван — стар и лаком.
А там в тундрата имало малко храна — само мъх и ягоди.
Летял веднъж гарванът, летял, но нищо не намерил. С празна
гуша се върнал у дома си.

„Ще литна — помислил си гарванът — към морето. Там ще си
намеря тънка морска храна.“

И ето че гарванът долетял до морето и кацнал на един камък.
Морето било тихо, нито една вълна не се виждала.

Седял гарванът на камъка, чакал плячка.

Попаднал на един калкан. Но какво ядене има в един калкан?
Сух — и очите му на една страна.

— Не те ща, кривчо — казал гарванът, — защото си много сух!

Гарванът претупал калкана и го хвърлил пак в морето.

Калканът паднал във водата. Морето се развълнувало.

Седял гарванът на камъка, чакал плячка.

Попаднал на един тюлен. Млад тюлен, гърбът му пъстър,
коремът — бял.

— Не те ща — рекъл гарванът, — много си млад, не си още
натрупал тълстина!

Гарванът утрепал тюлена и го бутнал с крак пак в морето.
Тюленът паднал във водата. Морските вълни се надигнали още по-
високо.

Седи гарванът на камъка, чака плячка.

Попаднал на един морж — стар морж, мустакат, двата му зъба —
строшени.

— Не те ща — рекъл гарванът, — защото си много стар, месото
ти е жилаво!

Гарванът утрепал стария морж и го бълснал пак в морето.

Моржът паднал във водата, а морето потъмняло, надигнали се
вълни като планини.

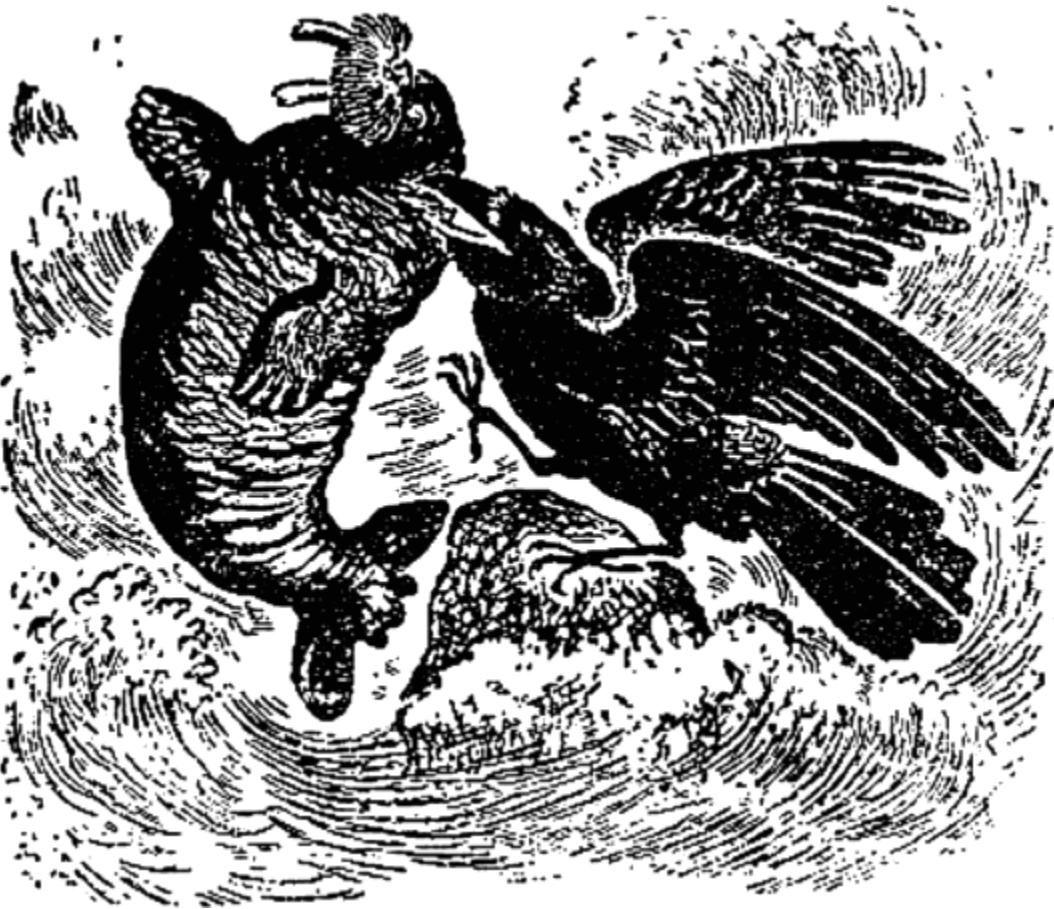
А гарванът все седял на камъка, чакал плячка.

Попаднал на един кит — голям, тъст, на гърба му перка като корабно платно. Лежал китът — опашката му във водата, главата на брега, а устата отворена. Надникнал гарванът в устата на кита, а там всякаква риба, като в мрежа, препълнено.

— Виж, това е плячка за мене! — казал гарванът и скочил право в устата на кита. Наял се там с риба до насита, а най-голямата риба, най-тъстата треска, си взел за после. Сетне изскочил от устата, размахал криле и литнал към къщи в тундрата.

Литнал гарванът, но го пресрещнала лисицата.

— Откъде носиш треската, Гарване?

Гарванът нищо не ѝ отвърнал — сякаш не чувал.

— Зная те аз тебе, старо — рекла лисицата, — задигнал си от брега мъртва рибка и се радваш!

Гарванът се разсърдил и си разтворил клюна:

— Лъжеш, червенушо! Преди малко аз улових един жив кит!

Щом извикал това, треската паднала от клюна му.

Лиса подхванала треската и избягала.

„Нищо — помислил си гарванът, — в устата на кита има още много риба. Ще се наситя!“

Размахал криле и литнал назад към морето, а в морето вече ревяла буря.

Китът се люлеел по вълните — опашката му във водата, главата му на брега, а устата отворена.

Гарванът скочил право в устата на кита.

А китът ударил с опашка по вълните, опънал перката на гърба си като платно, затворил си устата и отишъл в морето.

Приказката свърши вече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.